

Sygn. akt II AKa 196/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Paweł Rysiński

Sędziowie: SA – Hanna Wnękowska

SA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2013 r.

sprawy z wniosku W. R.

o zasądzenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z tytułu niesłusznego tymczasowego aresztowania

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 20 marca 2013 r. sygn. akt XII Ko 3/12

- 1. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;*
- 2. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w. W. na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 554 § 2 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz W. R. kwotę 59.500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty; w pozostałym zakresie wniosek oddalił, zaś kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez pełnomocnika wnioskodawcy w części oddalającej wniosek W. R. o zadośćuczynienie z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania ponad kwotę 59.500 zł.

Skarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia – a mianowicie naruszenie przepisu art. 552 § 4 k.p.k. w związku z art. 445 i 448 k.c. poprzez ich niewłaściwą wykładnię i uznanie, że przyznana kwota zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest sumą odpowiednią w rozumieniu tego przepisu, w sytuacji kiedy zasądzona kwota jest rażąco niska.

Wniósł na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w. W., XII Wydziału Karnego z dnia 20 marca 2013 r., wydanego w sprawie toczącej się z wniosku W. R. pod sygnaturą akt XII K 3/12, poprzez uwzględnienie wniosku W. R. o zadośćuczynienie z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w całości oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz W. R. kwoty 440.500 (czterystu czterdziestu tysięcy pięciuset) złotych tytułem

zadośćuczynienia za krzywdy wyrządzone niewątpliwie niesłusznym tymczasowym aresztowaniem w okresie od dnia 18 września 2002 r. do dnia 30 maja 2003 r., wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie zawarty w niej wniosek.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy zarówno art. 552 § 4 k.p.k. jak również z art. 445 i 448 k.c. bowiem przyznał wnioskodawcy W. R. tytułem zadośćuczynienia kwotę 59.500 zł, zaś powyższe przepisy stanowią jedynie ogólną podstawę do zasądzenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania.

Natomiast ustalenie konkretnej kwoty tego zadośćuczynienia należy do Sądu orzekającego w tym zakresie w konkretnych realiach faktycznych i prawnych, przy uwzględnieniu występujących w danej sprawie okoliczności mających wpływ na wysokość zasądzonej kwoty.

Należy także podkreślić, że inaczej niż w przypadku odszkodowania, którego wysokość przy zastosowaniu reguł prawa cywilnego i elementów składowych tego pojęcia (damnum emergens i lucrum cessans) można określić dość precyzyjnie, to zadośćuczynienie zawsze będzie miało charakter uznaniowy.

Nie można bowiem precyzyjnie wycenić wartości określonych dóbr niematerialnych np. ludzkiego życia, czy też tak jak w przedmiotowej sprawie utraconej przez określony czas wolności.

Niemniej jednak na potrzeby określonych postępowań, chociażby takich jak w niniejszej sprawie, Sąd w postępowaniu karnym, stosując określone zasady i reguły prawa cywilnego ma obowiązek ustalić wysokość owego zadośćuczynienia; uwzględniając rodzaj naruszonych dóbr osobistych wnioskodawcy, skalę naruszeń tych dóbr oraz skutki z nich wynikające jak również występujące w określonej sprawie szczególne okoliczności dotyczące osoby pokrzywdzonej.

Odnosząc powyższe rozważania do realiów faktycznych i szczególnych okoliczności występujących w sprawie niniejszej stwierdzić należy, że argumenty skarżącego zawarte w poszczególnych punktach uzasadnienia apelacji mają charakter w istocie polemiczny i nie podważają ustaleń Sądu meriti odnośnie zasądzonej kwoty zadośćuczynienia.

Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że Sąd Okręgowy miał na uwadze wszystkie istotne występujące w niniejszej sprawie względy i okoliczności mające wpływ na wysokość zasądzonego zadośćuczynienia. Sąd meriti uwzględnił fakt, że W. R. z uwagi na pobyt w AŚ, utracił kontakt z najbliższą rodziną w tym z bardzo chorą, w tym czasie córką, nie mógł wykonywać swojej pracy, utracił dobre imię. Sąd uwzględnił także okres pobytu wnioskodawcy w AŚ oraz panujące tam warunki, w tym fakt, że przebywał przez większość czasu w czteroosobowej celi o powierzchni 7 m⁽²⁾. Nie został pominięty fakt, że pokrzywdzony w czasie tymczasowego aresztowania był również zmuszony do przebywania z przestępcami których wcześniej zatrzymywał, czy ścigał jak również, że wnioskodawca obawiał się o swoje życie i zdrowie. Z tych też względów jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku Sąd meriti zasądził na rzecz W. R. kwotę 7437,5 zł za każdy miesiąc pozbawienia wolności przy zaokrągleniu na korzyść wnioskodawcy do pełnych 8 miesięcy.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu meriti, że powyższa kwota uwzględnia wyższy od przeciętnego stopień pokrzywdzenia W. R. i stanowi adekwatną i odpowiednią a nie tylko symboliczną rekompensatę za doznaną krzywdę.

Nie można zatem podzielić stanowiska skarżącego i argumentów zawartych w uzasadnieniu apelacji, że ustalona przez Sąd Okręgowy kwota 59.500 zł stanowi rażąco niskie zadośćuczynienie za doznane przez pokrzywdzonego krzywdy.

Sąd Apelacyjny docenia i zauważa walory merytoryczne oraz wysoki poziom fachowości analizowanej apelacji w której zawarte są zarówno rzeczowe argumenty jak również przytoczone odpowiednie judykaty Sądu Najwyższego i poglądy doktryny odnoszące się do omawianego zagadnienia. Jednakże, tak jak stwierdzono we wcześniejszej części

niniejszego uzasadnienia, przedstawione w apelacji argumenty mają charakter polemiczny, bowiem w sytuacji, gdy Sąd meriti nie pominął żadnej istotnej okoliczności mającej wpływ na wysokość zadośćuczynienia, w istocie odnoszą się one do kwestii bardzo ocennej, czyli kwoty należnego zadośćuczynienia.

Sąd odwoławczy nie znajdując zatem wystarczających podstaw do zakwestionowania zwartego w zaskarżanym wyroku stanowiska Sądu Okręgowego orzekł jak w sentencji.